

ΔΥΟ ΤΥΠΟΙ

ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

I.

Ὁ Νεαπολιτανὸς εἶναι ὁ πλέον καθιστικὸς κάτοικος τῆς Εὐρώπης, καὶ δίκαιον εἶχεν ὁ Ρεσσίδ-Πασσᾶς ἐρωτῶν τινὰ εὐφυῆ ποιητὴν τῆς ωραίας Παρθενόπης, συντάξαντα καὶ Περιήγησιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· « Διὰ τί οἱ συμπατριῶταί σας δὲν ἔρχονται νὰ μᾶς ἰδοῦν; φοβοῦνται μήπως τοὺς φάγωμεν; » Ὅταν ἐρωτᾷς τὸν Νεαπολιτανὸν διὰ τί δὲν ταξειδεύει, σοὶ ἀποκρίνεται ἀφελέστατα· *Vedi Napoli e poi mori* (Mori).

Ἀλλὰ πᾶς κανὼν ἔχει καὶ ἐξαιρέσεις, καὶ ὅταν ὁ Νεαπολιτανὸς ἀρχίσῃ ἅπαξ νὰ ταξειδεύῃ, δὲν σταματᾷ πλέον. Τοιοῦτος ἦτον ὁ βαρῶνος Α... , ὅστις, διατρέξας τὴν Εὐρώπην καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, ἐν πρωτῇ ἐξημερώθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἦτον ὑψηλὸς, στιβαρὸς, ἐρυθροκόμης, γαλανόφθαλμος, μόλις χωρῶν εἰς τὸν παμπάλαιον αὐτοῦ πράσινον ἐπενδύτην, περιεσφιγμένην ἔχων τὴν κοιλίαν εἰς τὸ στενὸν αὐτοῦ πανταλόνιον ἐκ ναγκίνης καὶ φέρων θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀστείότατον καστόριον πῖλον.

Εἶχε συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα μου, ὅστις

ἐμὲ ἐπεφόρτισε νὰ ξεναγήσω αὐτόν. Ἡσχολούμην τότε πολὺ περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἤξευρον τὰς Ἀθήνας εἰς τὰ δάκτυλά μου.

Ὁ βαρῶνος εἶχεν ὡς συνταξειδιώτην τινὰ νέον Ἰταλὸν, τὸν Δὸν Φραγκῖσκον dei conti P. . .

Μία τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐκδρομῶν ὑπῆρξεν ἡ εἰς Ἐλευσίνα, πρὸς ἣν φέρει, ὡς γνωστὸν, καὶ σήμερον ἡ ἱερὰ ὁδὸς τῶν ἀρχαίων. « Τί ἦσαν τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ; ἔλεγεν ὁ βαρῶνος · ἐδιδάσκετο ἄράγε ἐκεῖ ἡ ὑπαρξίς ἐνὸς μόνου Θεοῦ ἢ ἐτελοῦντο ὄργια ἡδονῆς ; » Ὁ Δὸν Φραγκῖσκος ὑπεστήριζεν ὅτι ἦσαν εἰδός τι μυστικῆς ἐταιρίας φαρμασσόνων. Ὁ βαρῶνος ἐζήτησε νὰ σταματήσωμεν παρὰ τὸν Κηφισσόν · ῥυάκιον βορβορῶδες ἠυλάκονε τὴν ἀπεξηραμένην κοίτην τοῦ πολυυμνήτου ποταμοῦ. Κατέβη συγκεκινημένος τοῦ ὀχήματος καὶ ἤντλησεν εὐλαβῶς ὕδωρ ἐντὸς δερματίνου ἀσκίου. Μάτην ὁ ἀμαξηλάτης ἐφώναζεν ὅτι τὸ νερὸν ἐκεῖνο δὲν εἶναι ὑγιεινὸν, καὶ ὅτι ὀλίγα βήματα μακρὰν θὰ εὕρωμεν δροσερὰν πηγὴν. « Ὁ Σατωβριὰν ἔπιεν, ἀπεκρίνετο ὁ βαρῶνος · θὰ πῖω · θέλω νὰ πῖω νερὸν τοῦ Κηφισσοῦ. » Καὶ ἐκένωσε τὸ ἀσκίον μὲ τὴν ἡδονικὴν εὐχαρίστησιν ἀνθρώπου συνειθισμένου εἰς τὸν μέλανα ζωμόν. Εἰς τὴν Ἐλευσίνα δὲν ἡσύχασεν οὐδὲ στιγμὴν. Ἀνεκίνησεν ὅλους τοὺς λίθους, ἀνερῶν χήθη εἰς ὅλους τοὺς λόφους, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ ἀσθμαίνοντος Δὸν Φραγκίσκου. Περὶ δύσιν ἡλίου ἐκινήσαμεν πρὸς τὴν πόλιν. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ πεδιάς τῶν Ἀθηνῶν, ξηρὰ, ἔρημος καὶ σιωπηλὴ, ἔχει τι τὸ θλιβερῶς συγκινοῦν καὶ ἐπιεῖλλον. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν πνεύματος εὕρισκόμεθα, ὅτε εἶδομεν αἴφνης τὸν σωλῆνα πυροβόλου, λάμποντα ἐν μέσῳ τῶν ἰσχνῶν παροδίων θάμνων. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε τοὺς ἵππους, καὶ τὸ ἐλαφρὸν ὄχημα ἔφυγεν ὡς βέλος.

— Εἶδετε ;

— Μήπως ἦσαν λησταί; εἶπεν ὁ βαρῶνος συγκεκινημένος· γύρισε, ἀμαξηλάτα... γύρισε... ἀκούεις;

— Ἡσυχάσατε, ἀγαπητέ μου βαρῶνε, τῷ εἶπον. Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; ἅς ἀφεθῶμεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ...

— Πῶς;... τί λέγετε;... πιστεύετε;... Δὸν Φραγκῖσκε, ἔχεις τὰ πιστόλιά σου; δόσε τα εἰς τὸν κύριον.

Καὶ τρέμων ὀλίγον ἔσυρεν ἐκ τῆς αὐτοῦ ράβδου ἀπέραντον ἐγχειρίδιον.

— Κράτει τὴν ράβδον εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος, εἶπεν εἰς τὸν Δὸν Φραγκῖσκον· οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ θὰ νομίσουν ὅτι εἶναι ὄπλον.

Ὁ ἴδιος δὲ ἔπαλλεν ἀρειμανίως τὸ ἐγχειρίδιον, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Φοβητσιαρίδες Φράγκοι, ἐψιθύριζε κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ ἀμαξηλάτης.

— Τί εὐχάριστος τόπος! ἐτραύλιζεν ὁ Δὸν Φραγκῖσκος.

— Μὴ τὸν κακολογῇτε, Δὸν Φραγκῖσκε, ἀπεκρίθην. Ταξιδεύων εἰς τὴν Ἰταλίαν εἶχα πάντοτε τὴν τύχην νὰ περνῶ ὀλίγα λεπτὰ ἀργότερα ἀπὸ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον ληστεύσει ἡ δολοφονήσει εἰρηνικοὺς περιηγητάς.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐφθάσαμεν ὑγιεῖς καὶ ἀσφαλεῖς εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὸ λάμψαν ὄπλον ἦτο πιθανῶς ὄπλον ἀθώου ἀγροφύλακος.

Ὁ βαρῶνας διηγήθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ συμβάν, καὶ, ἂν δὲν ἤμην παρὼν, ἤθελε βέβαια αὐτοσχεδιάσει τὴν διήγησιν τρομερᾶς πρὸς τοὺς ληστὰς πάλης, ἥτις αὐτὸν ἀνέδειξε νικητήν. Τοιαύτη βέβαια ὑπῆρξε καὶ ἡ μάχη ἐκείνη εἰς τὴν ἔρημον, ὅτε μόνος, ὀπλισμένος μὲ τὴν περίφημον ἐγχειριδιοφόρον

ράβδον κατέβαλε τρεῖς Ἄραβας. Ἐκπλαγεῖς ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν αὐτῶν ἐπίθεσιν, ἐμιμήθη τὸν τελευταῖον τῶν Ὁρατίων, καὶ προσποιήθη ὅτι ὀπισθοδρομεῖ. Οἱ Ἄραβες ἐσκέφθησαν τότε· « Περὶ τὸν εἶναι νὰ διώζωμεν καὶ οἱ τρεῖς ἓνα φυγάδα. Εἰς μόνος φθάνει. » Ὁ βαρῶνος ὠφελεῖται ἀπὸ αὐτὸ, στρέφεται, καὶ μὲ ἐν κτύπημα καταβάλλει τὸν ἀλαζόνα διώκτην. Τρέχουσι τότε οἱ δύο ἄλλοι· ἀλλὰ δεύτερον κτύπημα τῆς θαυματουργοῦ ἐκείνης ράβδου ρίπτει νεκρὸν ἓνα ἔτι, καὶ ὁ τρίτος φθάνει ἐν καιρῷ διὰ νὰ δεχθῇ τὸν τρίτον σπαθισμὸν ἐπὶ τοῦ κρανίου.

Ὁ βαρῶνος κατῴκει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον διεύθυνε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν Νεαπολιτανὶς τις κυρία. Τὸ πρωτὶ ἠγεῖρετο ἐνωρὶς καὶ συνέταττε τὸ αὐτοῦ ὁδοιπορικὸν, μέλλον ν' ἀποτελέσῃ δύο παχεῖς τόμους εἰς ὄγδοον, καὶ ὅπου εἶχεν ἐπιφυλάξει καὶ ὑπὲρ ἑμοῦ θέσιν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔκαμνεν ἐπισκέψεις. Μίαν ἡμέραν ἐπήγαμεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἐνῷ ἀνεβαίνομεν τὴν πρὸς αὐτὴν ἄγουσαν μεγαλοπρεπῆ μαρμαρίνην κλίμακα, μὲ παρεκάλεσε ν' ἀλλάξω τὸν πῖλόν μου ἀντὶ τοῦ ἐδικοῦ του, καὶ, μὴ περιμείνας τὴν συγκατάθεσίν μου, μ' ἐστόλισε μὲ τὸ καστόριόν του.

Μετὰ μεσημβρίαν εἰσηρχόμεθα σχεδὸν καθ' ἐκάστην εἰς τὸ καφφενεῖον. Σχεδὸν πάντοτε τὸ ἐπρότεινεν ὁ βαρῶνος· δυστυχῶς ὅμως ἐπίσης σχεδὸν πάντοτε κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν τῆς πληρωμῆς εὐρίσκετο λησμονήσας τὸ αὐτοῦ βαλάντιον.

— Πλήρωσε, Δὸν Φραγκῖσκε, ἔλεγε τότε ψυχρότατα. Λογαριαζόμεθα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὁ βαρῶνος, ὅσον βαρῶνος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, δὲν εἶχε λάβει πλουσίαν κληρονομίαν ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους αὐτοῦ προγόνους, καὶ ἀληθῆς μεγαλοφυΐα ἐχρειάζετο

διὰ νὰ κατορθόνη νὰ γυρίζη τὸν κόσμον μὲ τόσον ἰσχυροὺς πόρους. Αἱ ἀποσκευαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐλαφραὶ, καὶ τὸν ἀπηλλαττον τῆς πολλῆς τῶν βαστάζων δαπάνης. Τέσσαρα ὑποκάμισα, τέσσαρα μανδῆλια, τέσσαρα ζεύγη καλτίων, κτένια καὶ βύρσας, τὰ φιλογραμμένα χειρόγραφα, καὶ ἓν δέμα, περιέχον ὑπὲρ τὰς 100 συστατικὰς ἐπιστολάς εἰς τὰς πέντε ἡπείρους, ἰδοὺ τί περιεῖχε τὸ αὐτοῦ κιβώτιον. Ὁ δὲ μανδύας ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτὸν ὡς στρώμα καὶ σκέπασμα καὶ σκηνή.

Ὁ βαρῶνος ἐταξείδευε πάντοτε εἰς τὴν δευτέραν θέσιν, ἐξέλεγε τὰ μέτρια ξενοδοχεῖα καὶ οὐδέποτε ἐλησμόνει, ταξειδεύων, νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ξηρᾶς τὰς ζωοτροφίας. Μετὰ πολλῆς ὅμως εὐφυΐας κατώρθωσε νὰ περιβάλλῃ τὰς οἰκονομίας μὲ τῆς ἰδιοτροπίας τὸν πέπλον. Ἐκμεταλλευόμενος θαυμασίως τὸν τίτλον τοῦ βαρῶνου, κατώρθωσε ν' ἀποφεύγῃ τὰς ἀβρὰς περιφρονήσεις τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρώτης θέσεως καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ πλοίου, καὶ ὅλοι ἦσαν περίεργοι νὰ συνομιλήσωσι μὲ τὸν ἰδιότροπον.

Καθ' αὐτὸ ὅμως ἦτο κωμικὸς μᾶλλον παρὰ ἰδιότροπος. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ἐκαθήμεθα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος, ὅπου καὶ σήμερον ὑπάρχει κῆπος, ἔδρεψε ῥᾶγὰς τινὰς σταφυλῆς καὶ τὰς κατέπιε τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ψιθυρίζων ἐκάστοτε ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις.

— Τί κάμνετε; τὸν ἠρώτησα.

— Καταπίνω, μοὶ ἀπεκρίθη, τοὺς ἐπτὰ σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τῆς Πνυκὸς ἐχειρονόμει παραφόρως· ἀπεκαλύπτετο εὐλαβῶς πρὸ τοῦ ὑποτιθεμένου τάφου τοῦ Σωκράτους, καὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ χωρικῆς ἀπήγγελλε στίχους τοῦ Ἀνακρέοντος. Συνήθραιζε τοὺς προστυγχάνοντας λίθους καὶ τοὺς ἀπέστελλεν ἡριθ-

μημένους καὶ ἐπιγεγραμμένους ἐντὸς κιβωτίων εἰς Νεάπολιν. Ἐχάραττε πανταχοῦ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ πανταχοῦ ἐφαντάζετο θυμάζων ὅτι εὔρε περίφημόν τινα τοποθεσίαν. Οἱ σαρκασμοὶ ἡμῶν, τῶν παιδίων αἱ ὕβρεις καὶ τὰ λιθοβολήματα, τῶν Ἀθηναϊκῶν συναναστροφῶν αἱ κακίαι, οὐδὲν τούτων αὐτὸν ἐτάραττε. Περιέφερε πανταχοῦ ἀπτόητος τὸ καστόριόν του.

Ἄπαξ καὶ μόνον μετεμορφώθη ἡ κωμικὴ ἐκείνη μορφή. Ἐπεσκεπτόμεθα τὰ Ἀνάκτορα καὶ εἵχομεν σταθῇ πρὸ οἰκουγενειακῆς τινος εἰκόνας. Ὁ βαρῶνος μοὶ ἐφάνη συγκεκινημένος, καὶ ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ, ἣν ἐπιμελῶς παρατήρουν, ἔλαβεν ἀσυνήθη τινὰ ἑκφρασιν. Ἦτο σχεδὸν ὥραϊος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην.

— Ἡ εἰκὼν αὕτη, μοὶ εἶπεν ἀπομακρυνόμενος, ὁμοίαζε τὴν μητέρα μου.

II.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἑλλησπόντου, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας, ἐγνώρισα τὸν δόκτορα Μ...

Μόλις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀφήσει τὰ βάρη τῶν πανεπιστημίων τῆς σοφῆς Γερμανίας καὶ ἐταξείδευε πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ. Διελθὼν τὴν Ἰταλίαν, ἔστρεφεν ἤδη τὰ βήματά του πρὸς τὴν κλασσικὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ταξείδιον ἡμῶν ὑπῆρξε λίαν δυσάρεστον, καὶ ἔσχομεν τὸν καιρὸν νὰ σχετισθῶμεν. Ὁ δόκτωρ ἐγνώριζεν ἤδη τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν βιβλίων, καὶ ἤξευρε τί ἔμελλε νὰ ἰδῇ, νὰ θαυμάσῃ, νὰ ἐπικρίνῃ. Τὸ σχεδίασμα ὑπῆρχεν ἑτοιμον, καὶ ἡ ἐκλογή τῶν χρωμάτων ἔλειπε μόνον. Γνώσεις εἶχε πολλὰς, οὐδὲν ὁμῶς

ἄλλο. Ἦτο βιβλίον κινούμενον, ἐν ἐκ τῶν ὄντων ἐκείνων, τὰ ὅποια σκέπτονται καὶ βλέπουσι διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἄλλου. Εἶχε μίαν ὁμοιότητα μὲ τὸν Ἄγγλον ἐκεῖνον περιηγητὴν, ὅστις, καταπλέων τὸν Δούναβιν, ἀνεγίνωσκε τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ καὶ ἐθαύμαζε τὰς ὄχθας ἐντὸς τοῦ Ὁδηγοῦ αὐτοῦ, χωρὶς μὴδ' ἅπαξ ὑψόνων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ βιβλίου ἐπὶ τῆς πέριξ φύσεως.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ Γαλλικὰ ἀτμόπλοα ἀπεβίβαζον εἰς Σῦρον τοὺς ἐπιβάτας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξηκολούθουν τὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν αὐτῶν πλοῦν. Συνήθως ἡ μεταφορὰ ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἐταξείδευεν ἐκ Σύρου εἰς Πειραιᾶ, ἐγένετο μετὰ τινος τάξεως. Ἀλλ' ὁ Ἑλλησποντος εἶχεν ἀργοπορήσει 4 ἡμέρας, καὶ διετάχθη ν' ἀναχωρήσῃ αὐθωρεί. Ἦτο δὲ νύξ καὶ θάλασσα τρικυμιώδης.

Μόλις ἐδόθη πρῶτιγο καὶ δέκα κωπηλάται, εἰσπηδήσαντες πανταχόθεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἤρχισαν ν' ἀρπάζωσι καὶ ἐπιβάτας καὶ πράγματα. Καὶ ἐγὼ μὲν κατώρθωσα νὰ σωθῶ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας αὐτῶν· ἀλλ' ὁ πτωχὸς δόκτωρ, ... ἐξαλισμένος ἀπὸ τὰς δι' αὐτὸν ἀκαταλήπτους φωνὰς τοῦ καταχθονίου ἐκείνου στίφους, ὅπερ ἤριζε περὶ τῆς κατοχῆς αὐτοῦ, καὶ πεφοβημένος ἀπὸ τὸν δοῦπον τῶν κυμάτων καὶ τὰς βροντὰς καὶ τὰς ἀστραπὰς, παρίστα θέαμα οἰκτρὸν καὶ γελοῖον συγχρόνως. Ἐπλησίασα, ἀπεμάκρυνα τοὺς λεμβούχους καὶ τὸν ὠδήγησα ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς λέμβον, ὅπου ἤδη βοήθεια φίλου εἶχον μετακομισθῆ αἱ ἀποσκευαὶ ἡμῶν.

— Σᾶς χρεωστῶ τὴν ζωὴν, μοὶ εἶπε μετὰ δύο ὥρας, τοποθετηθεὶς ἐπὶ τοῦ Περικλέους.

Ἐπρότεινα αὐτῷ νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς τὴν ξηράν.

— Ἀστεΐζεσθε, ἀπεκρίθη, ζητῶν τὸν θαλαμίσκον αὐτοῦ.

Ἡ μεταξὺ Σύρου καὶ Πειραιῶς θαλασσοπλοῖα ὑπῆρξεν ἐπίσης λίαν δυσάρεστος. Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Περικλέους μᾶς συνεβούλευον νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸ πλοῖον.

— Μὴ ρίψοκινδυνεύσετε εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ μὲ τοιοῦτον καιρὸν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Πειραιῶς...· πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἐγύμνωσαν ἐκεῖ δύο δοκίμους τῆς Πανδώρας...· παρ' ὀλίγον νὰ δολοφονήσωσιν ἓνα Ἀγγλον...· Προσέξατε...· ἄλλως τε τοιαύτην ὥραν δὲν θὰ εὔρητε ὄχημα...

— Τί θὰ κάμετε; μὲ ἠρώτησεν ὁ δόκτωρ.

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Δὲν ἠκούσατε...

— Τί;

— Ὁ δρόμος εἶναι πλήρης ληστῶν.

— Ἀ μπᾶ!

— Ἐπειτα δὲν θὰ εὔρωμεν ὄχημα...

— Θὰ εὔρωμεν· ἀλλέως θὰ ὑπάγω πεζός.

— Μείνατε, φίλε, μείνατε...· κάμετέ με ταύτην τὴν χάριν.

— Ἀδύνατον...· Ἀκολουθήσατέ με, ἢ χαίρετε.

— Μίαν στιγμὴν...· Ἀλλ' αὔριον τί θὰ γίνω μόνος...;

— Ἐλᾶτε μαζῇ μου.

— Καὶ οἱ κλέπται ;...

Τέλος ἀπεφάσισε, καὶ ἀπεβιβάσθημεν ὁμοῦ. Ἀφῆκα αὐτὸν νὰ φυλάττῃ τὰς ἀποσκευὰς καὶ, μεταβὰς εἰς ἀναζήτησιν ὀχήματος, ἐσυμφώνησα μὲ δύο παλληκαράδες, τῶν ὁποίων ἡ θεὰ ἔφερε ρῖγος εἰς τὸν πτωχὸν δόκτορα. Αὐτοὶ δὲ μόλις εἶδον τὸν ξένον, ἐδιπλασίασαν τὴν τιμὴν. Οἱ ἀμαξηλάται εἶναι πανταχοῦ

οί αὐτοί. Τέλος ὁ δόκτωρ ἐχώθη τρέμων καὶ σιωπηλὸς εἰς τινὰ τοῦ ὀχήματος γωνίαν, καὶ ἐκινήσαμεν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ συνταξειδιώτης τοῦ δόκτορος, τὸ ἐξομολογεῖται, εἶχε τὴν μανίαν νὰ πειράζῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον μὲ τὸν φόβον τοῦ δόκτορος.

— Δόκτωρ!... δόκτωρ, βλέπετε;...

— Τί;

— Κἄποιος εἶναι κρυμμένος ὀπίσω ἐκείνου τοῦ δένδρου.

Ὁ δόκτωρ ἐσιώπα.

— Δόκτωρ, εἶδετε;... ὁ ἀμαξηλάτης μας ἀντήλλαξε νεῦμα μαζὴ τοῦ.

Ὁ δόκτωρ ἐξηλείφετο ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων.

— Μοῦ φαίνεται, δόκτωρ, ὅτι ἐκεῖ κάτω βλέπω καμμίαν δεκαριά ἀνθρώπων.

— Ἐχετε πολλὰ χρήματα, δόκτωρ;

— Μὴ τὰ βάλετε μαζὴ μου, δόκτωρ, ἐὰν μᾶς συμβῇ τίποτε...

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς Ἀθήνας, ἦτο σχεδὸν νεκρὸς ἀπὸ φόβον.

— Ἐφθάσαμεν τέλος! ἀνέκραξα.

Ὁ δόκτωρ ἐξῆλθε τῆς γωνίας τοῦ.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε. Ποῦ εἵμεθα;

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ.

— Ἀλήθεια! δὲν θὰ τὸ ὑπωπτεύομην.

— Ἐγὼ θὰ καταβῶ ἐδῶ, δόκτωρ. Καλὴν νύκτα!

— Πῶς! μὲ ἀφίνετε!...

— Συγχωρεῖτε βεβαίως τὴν ἀνυπομονησίαν μου. Ἐχω νὰ ἶδω δύο ἔτη τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου.

— Ἀλλὰ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ; ...

Περιμείνατέ με μίαν στιγμὴν, νὰ τοὺς ἴδω, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Εὖρον τὸν δόκτορα περιμένοντα εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας μου. Δὲν εἶχε τολμήσει νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ ὀχήματος. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου αὐτὸν ὠδήγησα, ἐκοιμῶντο ὅλοι. Ἐπὶ τέλους ὑπηρέτης ἡμίγυμνος, πελώριος καὶ τραχύφωνος, τοῦ ὁποίου ἡ θεὰ ὀλίγον ἐνεθάρρυνε τὸν δόκτορα, μᾶς ὠδήγησεν εἰς ἓν δωμάτιον.

Τὴν ἐπαύριον πρωτὶ ἐπῆγα νὰ ἴδω αὐτόν. Δὲν μοι ἤνοιξεν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ταυτότητός μου.

Πτωχὸς δόκτωρ, ποῖον θέαμα ! Εἶχε διέλθει ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κιβωτίου, ὅπερ εἶχε θέσει ὀπισθεν τῆς θύρας ὡς φραγμόν.

Βιαζόμενος νὰ τελειώσῃ ὅσον ταχύτερον τὸ ταξείδιον, ἀνέχωρησε μετὰ δύο ἡμέρας διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἐπαρχίας. Παρὰ τὰ μεθόρια κατὰ σύμπτωσιν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ὠνειροπόλησα εἰς τὰς ἐκδρομάς μου, ἐνέπεσαν εἰς συμμορίαν ἀληθινῶν ληστῶν. Ὁ κωμικὸς αὐτοῦ τρόμος διεσκέδασεν αὐτοὺς πολὺ, καὶ τὸν προσεκάλεσαν νὰ συμμερισθῇ τὸ ψητόν των. Ὡς λύτρα δ' ἐπῆραν μόνον τὰ ξηράφια αὐτοῦ καὶ ὀλίγα σιγάρα.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἔκαμεν αὐτὸν νὰ φανῇ ἀδυσώπητος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν χρωμάτων, δι' ἣν ἐνέπλησε τὸ Ὀδαιοπορικὸν αὐτοῦ. Ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας δυσηρεστημένος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα, παραπονούμενος κατὰ τῶν ἐλεεινῶν δρόμων καὶ τῶν ἄνευ ἐπίπλων οἰκιῶν, κακολογῶν τοὺς ξενοδόχους, καταρώμενος τοὺς κακῶς ἀνατεθραμμένους ἵππους, οἱ ὅποιοι τὸν ἔρριπτον κατὰ γῆς, εἰρωνευόμενος τὴν εὐφορον γῆν

καὶ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ περιπαίζων τοὺς Ἑλληνας καὶ τὴν αὐτῶν κυβέρνησιν.

— Πόσον ἐπόθησα νὰ ἰδῶ Εὐρωπαϊκὴν πόλιν! μοὶ ἔλεγεν ἀδιακόπως.

Μόνον τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως ἐφαιδρύνθη ἡ κατηφὴς αὐτοῦ μορφή.

— Σᾶς λυποῦμαι, μοὶ εἶπε, νὰ μένητε εἰς αὐτὸν τὸν τόπον!

Ὁ δόκτωρ Μ... ἦτον ὁ πρόδρομος τοῦ Ἀβούτ!

Μ. Π. Β.